

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **P&J SYSTEM GROUP CZ s. r. o.**, se sídlem Kubelíkova 1224/42, Praha 3, zastoupen JUDr. Igorem Andráskem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 120/22, Hodonín, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem náměstí Svobody 4, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 4. 2021, č. j. 31 A 143/2020 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat v probíhající daňové kontrole u žalobce. Požadoval vyslovení nezákonnosti a zákazu pokračování daňové kontroly.

[2] Krajský soud v záhlaví specifikovaným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že vzhledem k nečinnosti žalobce nedošlo k zahájení daňové kontroly. Žalovaný pouze vydal dvě oznámení o provedení daňové kontroly a jednu výzvu k umožnění zahájení daňové kontroly, kterými žádal žalobce o součinnost při plánovaném zahájení daňové kontroly. Ze správního spisu krajský soud nezjistil žádné jiné invazivní úkony žalovaného,

kterými by jakkoli bezprostředně zasahoval do právní sféry žalobce. Postup směřující k zahájení daňové kontroly však nemohl, za situace kdy nebyla daňová kontrola zahájena, přímo zasáhnout do právní sféry žalobce a zkrátit jej tak na jeho právech.

[3] Na závěr krajský soud podotkl, že většina žalobcových námitek směřovala proti možnému budoucímu postupu žalovaného.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] V kasační stížnosti obsáhle opisoval napadený rozsudek krajského soudu a v podstatě shodně zopakoval argumentaci uplatněnou v žalobě. Kasačními námitkami mířil zejména proti vydání dodatečného platebního výměru Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, Územním pracovištěm pro Prahu 3. Zdůraznil, že se krajský soud zabýval věcí pouze v intencích jednání žalovaného a nikoliv jako pokračujícího nezákonného jednání.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejdříve podrobně zrekapituloval svůj postup vůči žalobci. Zopakoval, že stěžovatel s žalovaným nespolupracoval a tím neumožnil zahájení daňové kontroly. Ztotožňuje se proto se závěry krajského soudu v tom, že daňová kontrola nebyla zahájena, a nemohlo proto dojít k zásahu do stěžovatelových práv. V podrobnostech odkázal na vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Na úvod Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel kasační stížností argumentuje zejména proti doměření daně Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, Územním pracovištěm pro Prahu 3, ke kterému došlo až po podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Proti dodatečným platebním výměrům se však nelze bránit žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu, nýbrž žalobou proti rozhodnutí správce daně podle § 65 a násl. s. ř. s. Valnou částí argumentace stěžovatele tak není Nejvyšší správní soud oprávněn se zabývat.

[10] Jestliže stěžovatel tvrdí, že se krajský soud měl zabývat i postupem Finančního úřadu pro hlavní město Prahu a nikoliv pouze postupem žalovaného, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zopakovat rozložení pravomocí finančních úřadů v současném případě.

[11] Dle obecných pravidel je místně příslušným finančním úřadem stěžovatele dle § 8 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, Finanční úřad pro hlavní město Prahu. Ten má plnou věcnou působnost vůči stěžovateli (§ 10 odst. 1 téhož zákona).

[12] V souzeném případě ovšem vyzval stěžovatele ke spolupráci při provádění daňové kontroly žalovaný, tedy Finanční úřad pro Jihomoravský kraj. Jak uváděl sám žalovaný v průběhu správního řízení, může „*Finanční úřad vykonávat vybranou působnost na celém území České republiky*“ (viz § 8 odst. 2 věta druhá zákona o Finanční správě). **Vybranou působností** se dle § 10 odst. 4 téhož zákona rozumí „*vyhledávací činnosti při správě daní, nebo postupy k odstranění pochybností, daňové kontroly nebo jiné kontrolní postupy při správě daní.*“

[13] Podnětem ze dne 26. 11. 2019 a 19. 6. 2020 žádal žalovaný Finanční úřad pro hlavní město Prahu o umožnění provedení daňové kontroly a dalších kroků k vyčíslení daně a seznámení stěžovatele s výsledky kontrolních zjištění. Finanční úřad pro hlavní město Prahu těmto podnětům vyhověl a žalovanému předal potřebné dokumenty k dalšímu postupu.

[14] Žalovaný by tedy mohl u stěžovatele provádět daňovou kontrolu (či další zmíněné postupy) na základě výše uvedeného zmocnění. Je nutné podotknout, že finanční úřad vykonávající vybranou působnost je oprávněn např. vykonat kontrolu a k tomu shromažďovat podklady k ověření výše daně. Vlastní vyměření či doměření daně pak provádí místně příslušný finanční úřad dle § 10 odst. 1 zákona o Finanční správě ve spojení s § 8 odst. 1 a 2 téhož zákona.

[15] Tak tomu bylo i v souzeném případě. Oznámení o provedení daňové kontroly a výzvu k umožnění zahájení daňové kontroly vydal žalovaný. Jelikož však žalovaný daňovou kontrolu neprovedl, krajský soud správně uzavřel, že nemohlo dojít k zásahu do stěžovatelových práv a žalobu zamítl. S takovým hodnocením se Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil.

[16] Pokud stěžovatel také tvrdí, že dodatečné platební výměry za příslušná zdaňovací období vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 3 a nikoliv žalovaný, jedná se o tvrzení, která míří do jiného řízení (o doměření daně), a krajský soud se tedy jimi správně nezabýval a v tomto řízení ani zabývat nemohl.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho

úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu